

De uppfattade det svaga mullret samtidigt, såg det i var-
andras ögon.

– De kommer! flämtrade Andy.

– Spring! skrek Rob.

Marken var jämn framför dem så de riskerade inte att
snubbla i hjulspåren den här gången. Först hördes bara de
snabba fotstegen och fraset från det torra gräset. Så kom
mullret, slöt sig om dem och stegen hördes inte längre.
De sprang, men inne i det tillragande mullret var det som
om de inte längre var kvar på marken utan svepte fram
över den.

Rob höll flygplanet med armen sträckt så att de båda två
kunde se det. Han kontrollerade vinkeln, såg efter att planet
verkligt låg rätt i handen. Bakom dem växte den stora
fågel som nyss varit ett litet svart streck ovanför horisonten,
de väldiga klorna förvandlades till massiva landingsställ,
landningsfjusen ögon glimmade. Dånet från de åtta mo-
torerna trängde undan allt annat. Rob kände vinden mot
ansiktet men höll blicken riktad upp mot sitt eget flygplan
och väntade på det magiska ögonblicket.

Sakta gled det stora bombplanet upp bakom hans eget och den här gången stämde allt. Det lilla planet och det stora bytte plats, smälte samman. Och det var på riktigt, ett gränslöst, fantastisk ögonblick var alltsammans på riktigt. Så rullade motormullret bort över prärien och den dallrande luften stillade sig. Bombplanet var på nytt en svart glidflygande fågel borta över inflygningsjusen vid testfältet.

Rob och Andy stannade upp och kippade efter andan av upphetsning. Flygplanet Rob höll i handen var återigen av hopklistrad plast och alldeles för litet för att rymmas i.

– Tror du de kommer en gång till?

Andy hostade så han höll på att kräkas. Mullret från fältet upphörde, de hade reverserat motorerna den här gången och var antagligen på väg in mot hangarområdet.

– Jag ska bli bombplanspilot, bekände Andy när han hämtat andan.

– Jag med ... Vi kan ha samma plan. Vi flyger det tillsammans.

– Tror du det är svårt?

– Inte särskilt, de har datorer som gör rubber. Morbror Bill har sagt att det enda de behöver göra är att kolla så att det funkar.

– Är det verkligen så lätt?

– Visst. Men sen måste man kunna flyga med alla datorerna avstängda också.

– Jo, det är klart. Som i *Star Wars*.

– Bill har lovat att han ska skaffa mig en pilothandbok. En riktig. Precis en sån som de använder när de ska flyga på egen hand. En sån där allt är beskrivet, precis hur man gör.

Rob sänkte rösten, det var ju lite hemligt och kanske borde han inte ha berättat det, inte ens för Andy.

– Får jag läsa den också?

– Jag vet inte ... Det beror på vad Bill säger.

– Men om vi gör det tillsammans? Om vi lär oss flyga ihop, det ska ju vara två piloter. Vi kan ha den i din hemliga låda. Ingen behöver veta.

Rob märkte på Andy att han berättat för mycket. Men vad var det för mening med en hemlighet om man inte fick tala om den för någon?

– Okej, men lova att inte säga nåt till nån annan.

– Jag lovar.

Rob tittade bort mot horisonten, den blåaktiga strimma där prärien övergick i himmel. Han höll fortfarande plastflygplanet i handen och undrade om det skulle kännas på samma sätt då, när han var stor och satt vid kontrollerna i ett riktigt bombplan på väg ner för landning på McConnell Airforce Base.

Varje söndag hämtade de moster Sue på väg till kyrkan. Morbror Bill brukade inte följa med. Ibland behövde han vila eller så måste han laga gräsklipparen eller något annat.